

[Lilli Gyldenkilde]

Spinelli, Genscher-Colombo – og så var der noget med noget filistrøst, som jeg ikke rigtig forstod – som noget, man ikke skulle tage alvorligt, altså disse unionsplaner skulle man ikke tage alvorligt. Samtidig opstiller man altså til det parlament, hvor disse planer bliver lavet. Om der er dobbeltmoral det ene sted, skal jeg lade være usagt, men der var i hvert fald efter min bedste mening dobbeltmoral i det, hr. Ole Bernt Henriksen her sagde.

Da Danmark i sin tid blev medlem af EF, var det af politiske årsager, selv om der blev lagt stor vægt på, at det var af hensyn til vort landbrug og af andre handelsmæssige årsager. Det var og er da også af politiske årsager, at SF er imod EF, men i modsætning til så mange andre siger vi det åbent.

I dag har vi lyttet til regeringens planer for den kommende EF-Parlamentsperiode, og det var jo noget af en tynd kop te, hvis ellers regeringen mener noget med sit medlemskab – og det tror jeg den gør. Men til gengæld tror jeg ikke, at regeringen i et EF-valgår vil sige åbent, hvordan regeringen agter at arbejde i EF de kommende fem år.

Det var en trist affære at være vidne til, at regeringspartierne tilsyneladende er enige om, at der ikke skal røres ved de strukturer, der er opbygget. Det er så meget mere trist, som vi jo har medlemmer i denne sal – endda medlemmer af regeringen – der også er medlemmer af EF-Parlamentet, og som har stemt for unionsplanerne nede i EF-Parlamentet. Derfor kan jeg ikke begribe, at man kan stå her og sige, som man gjorde.

Det, der siges, siges jo også bare for at glæde skeptikerne, for der må jo være mening med dette medlemskab. I øvrigt er vi nogle stykker, der ved bedre, for der er jo heldigvis et markedsudvalg herinde, og dér ser vi tydeligt, i hvilken retning det hele går. Den retning, det går i, er bevilling af flere penge til EF for at opretholde nogle groteske landbrugsordninger og fiskeriordninger, som betyder, at gode spisevarer bliver destrueret, fordi der produceres for meget. Derfor ser vi madsvineriet tage til i stedet for at tage af.

Nu tales der forsigtigt om nye politikker, som vel også kommer til at koste nogle penge, som formentlig også skal finansieres bl.a. med et flertal bestående af socialdemokratiet og det radikale venstre, som jo så villigt har

indvilliget i, at man skal sætte momsbidraget op til EF.

Det går også i retning af flere og flere møder og seminarer, og der er uanede papirdynger på områder, som EF som institution ikke kan klare. Hvis vi ser på virkeligheden, ser vi, at hvert land hytter sit. Ikke mindst England kører sit eget løb, men nu også Frankrig, som har stormagtsdrømme på EF-plan.

Det eneste, der kan komme ud af det sidste, det er A- og B-medlemskab. SF foretrækker 0-medlemskab, men da det jo ikke ligger lige for, må vi foretrække det mindste onde.

Det problem, der burde være det altoverskyggende, nemlig arbejdsløsheden, tales der en del om, men de råd, der er kommet frem til løsning af dette problem, kan ikke bruges til noget. Der er i dag 19 millioner arbejdsløse i EF. De fleste er kvinder. Danmark bærer sin alt for store del af denne arbejdsløshed, og med den politik, der føres herhjemme, løses dette åndelige fattigdomstegn ikke, mest fordi konservatismen ikke alene er et grundtegn hos de konservative partier, men nu også er blevet det hos de radikale. Dette gælder i øvrigt også i de øvrige EF-lande.

Det er grotesk at høre i en valgkamp – for vi er jo midt i en EF-valgkamp – at det største arbejderparti også mener, at dette skal løses på EF-plan. Det er ikke underligt, at folk uden for huset, ude i virkeligheden, ikke tror på det, for der er ingen vej ud af arbejdsløsheden, hvis vi ikke her i landet indser, at der må ske en fordeling af arbejdet via nedsat arbejdstid, og når man mener, at dette i første række skal klares via forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter, kan man ikke anstændigvis også mene, at det skal klares på EF-plan. Jeg synes, det er noget plat at sige det modsatte.

Et andet for lønmodtagerne meget vigtigt problem er at sikre et godt arbejdsmiljø, og her er vi desværre vidne til, at et flertal bestående af regeringen og det store arbejderparti har ophævet det generelle forbehold, som en tidligere arbejdsminister fornuftigt havde truffet beslutning om. Vi frygter altså, at dette vil medføre beslutninger i EF til skade for lønmodtagerne, og derfor vil vi også både i markedsudvalget og i EF-Parlamentet – for vi regner bestemt med, at vi får valgt op til flere SF-mandater – være i haserne på dem, der ikke vil være med til at sikre danske arbejders helbred.